

»Dà, dà, na Malo gospó. — Dvajset zlatov mi hočete dati?«

»Gotovo, ako se ti posreči.«

»In ako ne?«

»Vešála!« pravi Marino zaničljivo in se odpravlja.

»Obetajte mi jih trideset!« prosi Mijat preponižno, »in videli si bode te čuda.«

»Bodisi; toda ako izpregovoriš o tem besedico, glej ta samokres! Te svinčenke prejmeš, da te glava nikdar več ne bode bolela!«

Prestrašeno renčé pogleda Mijat grozečo cev. »Ne bode treba. Dobro vam poslužim.«

Ko odide Marino, prešteje Mijat denar in ga zadovoljen vtakne v žep.

»Takó, vas imam, drugi pa še pridejo. Jaz te bodem že golil! Le počakaj, ti trdoroki lakomnik! Kakó dobro, da imam óni vražji stroj pri sebi in da umejem, kakó je ravnati ž njim! Haha! Na Laško pojdem, ali pa tudi ne. V Dubrovniku lahko živim dva tedna veselo, da bode kàj!«

Takó govori Mijat, izpije steklenico in se vrže na ležišče.

(Konec prihodnjé.)

Roža življenja.

Lebó mi rožo podelilo,
Ko stopil v svet sem mladolet,
Prejél sem z rožo naročilo:
»Zvestó ji čuvaj mladi cvet!«

Ob zóri skrbno ji prilivam,
Da cvetja dan ne zamorí,
In v miráku rožo to zakrivam,
Da ne končá je mraz nočí.

Ko roža méni ta usahne,
Usahne rádot ž njo svetá,
In v prsi smrt ledena dahne
Ter živel bodem — brez srcá . . .

Rástislav.

